

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ αἴτησις ἀπενθύνεται :

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταστίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ Ἑλληνικὴ βουλὴ ἀπεδέχθη προχθὲς χαρμωσύνως τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ ὅτι ἐλήξε τέλος ἡ ἀγωνία, ἥτις ἐπὶ τόσους μῆνας συνεῖχε τὴν καρδίαν ὅλων ἡμῶν καὶ ἐπηύανε τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀτυχῶν Θεσσαλῶν ἐγένετο ἡμέρα καὶ οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ· οἱ δὲ βουλευταὶ ἐν τῷ ὑπερτάτῳ αὐτῶν πατριωτισμῷ (!) ἐκρότησαν τὰς χεῖρας καὶ ὕψωσαν τὴν φωνὴν αὐτῶν ἀμιλλώμενοι τίς πρῶτος νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πρὸς τὰς τρεῖς προσπατίδας Δυνάμεις, αἵτινες ἀνέλαβον νὰ σώσωσι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ τὴν πλήρη αὐτοῦ καταστροφῇ.

Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἀντιλογίαν διὰ τὴν προθυμίαν ταύτην τῶν κυρίων βουλευτῶν· τὸν ἀντίον δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἰδικήν μας, ὥστε ἡ εὐγνωμοσύνη νὰ καταστῇ ζωηρότερα καὶ εἰλικρινεστέρα, διότι ὁντως τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς σύμπας ὀφείλει εὐγνωμοσύνην εἰς τὰς τρεῖς Δυνάμεις. Ἀνευ αὐτῶν, ἡ φωνὴ τοῦ Χότζα θὰ ἦχει ἀναντιρρήτως ἀπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος, ἡ Θεσσαλία θὰ ἔμενε ὑπόδουλος, ἡ Κρήτη θὰ ἐξηκολούθει νὰ στεναίχῃ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀφόρητον κατάστασιν, ὁ πρίγκιψ Γεώργιος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγορευθῇ ἡγεμῶν, δάνειον οὐδέποτε θὰ εἰδίδετο εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλ' ἐνῷ ἐγκάρδιος εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὰς τρεῖς Μεγάλας Δυνάμεις, δὲν γνωρίζομεν ὁποῖον εἶδος εὐγνωμοσύνης ἡ ἀφορισμοῦ νὰ ἐκτοξεύσωμεν κατὰ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους. Πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς ἔτους, δηλαδὴ καθ' ἡμέραν προχθὲς ἡλλάλαζον ἵνα ἐκφράσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των, τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνετάρασσαν τὴν εὐρείαν τοῦ βουλευτηρίου αἰθούσαν διὰ τῶν πολεμικῶν αὐτῶν παραπελεύσεων καὶ ἠπείλουν νὰ συντρίψωσι πάντα ὅστις ἠθέλει εὐρεθῇ ἄλλοιαν ἔχων γνώμην. Ἀπλὴ ἀνάμνησις τῶν γεγονότων ἐκείνων καὶ παραβολὴ αὐτῶν πρὸς τὰ γιγνόμενα σήμερον μᾶς ἀγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πόρρω ἀπέχουν νὰ ἐκπληρῶσι εὐσυνειδήτως τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον. Δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι περισσότερον αὐτοὶ συνετέλεσαν τότε εἰς τὴν ἐπελθούσαν καταστροφὴν, διότι χωρὶς νὰ ἔχωσι γνῶσιν τῆς καταστάσεως τοῦ στρατεύματος ὥζυναν καὶ τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν λαόν, ἀλλὰ μόνον ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ποτὲ εἰς τὸ

ἑλληνικὸν κοινοβούλιον νὰ διατελῇ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς καταστάσεως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάλιν νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τοῦ ὀλέθρου τοῦ ἔθνους καὶ τῆς καταρρίψεως τοῦ γοήτρου αὐτοῦ.

Ὅταν τὸ κοινοβούλιον διατελῇ εἰς τοιαύτην ἀποσύμβεσιν σκέψεως καὶ μερίμνης ὑπὲρ τῶν ὕψιστων συμφερόντων τοῦ ἔθνους, ἂπορον ἐντελῶς μᾶς φαίνεται πῶς εἶνε δυνατόν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιδειχθεῖσαν εὐμένειαν τῶν Δυνάμεων, νὰ στερεώσωμεν ἐπὶ ἐδραιωτέρων βάσεων τὸ ἐθνικὸν οἰκοδόμημα καὶ διαχαράξωμεν ἐντελῶς ἀντιθετὸν πολιτικὴν ἐκείνης, ἥτις ἐκάνονισε μέχρι τοῦδε τὰ τῆς πολιτείας.

Ὅρθως δὲ φρονοῦσι τινὲς ὅτι τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν πολίτευμα τοῦ Κράτους, ἀφιέμενον νὰ λειτουργήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὰ ἴδια ἀποτελέσματα θὰ φέρῃ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν νὰ ἀναρρώσῃ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν βλέπομεν οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐπελθούσαν μετὰ τὰς συμφορὰς εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν βουλευτῶν οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως κλάδους. Καὶ τότε ἡ βουλὴ συνελήθει ἀσκόπως καὶ τώρα ἕκαστος βουλευτῆς καταλαμβάνων τὸ βῆμα λέγει, τι θέλει, ὑβρίζων ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἢ οἱ συναδελφοὶ του παρεσκεύασαν. Καθόλου ἄδικον δὲν εἶχεν ὁ στρατηγὸς Σμολένσκις νὰ ἀπαντήσῃ κατὰ τὸν πολὺ αὐστηρὸν εἰς τὸν βουλευτὴν κ. Παπαμιχαλόπουλον, ὅπως ἄλλοτε ἀπήντησε καὶ εἰς ἄλλους. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ εἶνε πάντοτε ὑπουργὸς ἵνα θέτῃ εὐσχημον φραγμὸν εἰς τὴν προπετὴ γλῶσσαν βουλευτῶν τινων, οἵτινες ἀντὶ νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῆς δημοσιογραφίας, εὐκαιρότερον θὰ ἦτο εἰς τὸν πρῶτον ἐφροντίζον περὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κοινοβουλίου καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς εὐθύνης τοῦ ἀξιώματος, δι' οὗ περιέβαλεν αὐτοὺς ὁ λαός. Ἡ θρασυτεὴς τῆς δημοσιογραφίας καὶ ἡ πλάνη, εἰς ἣν διατελεῖ ἐπὶ πλείστων ζητημάτων, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ γενικά κακὰ, τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ἡ τελευταία εικοσιπενταετή ἐσωτερικὴ πολιτικὴ, εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς πλάνης, εἰς ἣν διατελεῖ ἡ βουλὴ, τῆς δημαγωγίας τῶν ἐκαστοτε πολιτικῶν, οἵτινες ὅπως ἀρπάσωσι τὴν ἀρχὴν ἐπαγγέλλονται εἰς τὸν ἀτυχῆ λαὸν ὅτι θὰ καταστήσωσι τὴν Ἑλλάδα γῆν τῆς ἐπαγγελίας, πρότυπον βασιλείου τῆς Ἀνατολῆς. Ὅταν δ' ἐγκαθιδρυθῶσιν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, λησμονοῦσι τὰς ἐπαγγελίας ταύτας καὶ φροντίζουν μόνον περὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως κομματικῶν συμφερόντων. Μακεδονία, Ἡπειρος δι' αὐτοὺς εἶνε ζητήματα ὑποδεέστερα καὶ οὐδὲως ἀξία νὰ παραβληθῶσι πρὸς τῶν κορυμπαρῶν τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ συμφέροντα. Χάριν τῆς ἐξουσίας οἱ χθὲς δημοκράται γίνονται οἱ φιλοβασιλικώτεροι τῶν ἀνθρώπων, οἱ χθὲς ἐπικριταὶ τῆς βασιλείας κάμνουν τεμενάδες ἀκατανοήτους.

Ἐὰν ἐπαυον αὐτὰ καὶ ἡδύνατο νὰ γίνῃ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ποῖος ὁμως πρέπει νὰ τὸ κάμῃ;

ΒΟΥΛΗ

Κατηγορίαι κατὰ τοῦ στρατοῦ. — Ἀπάντησις Σμολένσκι — Τί πρέπει νὰ λέγηται. — Τὸ δάνειον. — Ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὰς Δυνάμεις.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος κηρύσσεται κατὰ τῶν προβιβασμῶν ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ. Οὐδεὶς ἀξιοματικὸς εἰδείξεν ἀνδραγαθίαν, λέγει. Οἱ ὀλίγοι οἱ ὁποῖοι ἐτήρησαν τὰς θέσεις των ἐξεπλήρωσαν μόνον τὸ καθήκον των. Τιμὴ εἰς αὐτοὺς εἶνε ὅτι ἀπομένουσιν ἀκηλίδωτοι εἰς τὸ στρατεῦμα, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἀπομακρύνονται. Ἀλλὰ ποῖος ἀξιοματικὸς ἠνδραγάθησε; Ποῖος ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ μίαν καὶ πρᾶξιν ἡρωϊσμοῦ, ἡ ὁποία νὰ εἶνε ἀξία ἐξαιρετικῶν τιμῶν; Διὰ τοῦτο φρονῶ, ὅτι οὐδεὶς πρέπει ν' ἀξιοῖ νὰ προάγῃται ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ.

Σμολένσκις. Σὰς ὁμολογῶ κύριοι βουλευταί, ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἀξιότιμου προλαλήσαντος ἦτο κατὰ τὴν γαλλικὴν ἔκφρασιν Sollel et pas fort. Ὁ κ. βουλευτὴς ἐλησμένησε τί εἶπα ἐγὼ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἢ δὲν παρευρίσκετο κατὰ τὴν ὁμιλίαν μου, ἢ τὰ ἐγνώριζεν ἀλλὰ εἶπεν ὅσα πρὸ ὀλίγου εἶπε ἀπλῶς διὰ νὰ τὰ πῇ. Εἰς τὴν ἀγόρευσίν του ἀνέφερεν, ὅτι ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει δὲν εἶνε ἀναγεγραμμένα νομοσχέδια περὶ διοργανώσεως καὶ ἀναμορφώσεως τοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ ποῖον τὸ ὄφελος εἴαν ἦσαν ἀναγεγραμμένα ἀφοῦ δὲν θὰ συνεζητοῦντο; Τὰ νομοσχέδια ταῦτα τὰ ἔχω ἑτοιμα καὶ ὁπόταν ἀγαπάτε ἡμπορεῖτε νὰ λάβητε γνῶσιν αὐτῶν. Νὰ τὰ καταθέσω εἰς τὸ Προεδρεῖον τὸ θεωρῶ ἀσκοπον, ἀφοῦ ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συζητηθῶσι τώρα. Πρὸ αὐτῶν ἔχομεν ἄλλα πολὺ περισσότερον ἐπείγοντα. Φρονῶ, ὅτι εἴαν μοι ἐπέτρεπε νὰ τὸν διακόψω, δὲν θὰ σὰς ἔλεγεν ὅσα σὰς εἶπε. Δὲν μοι ἐπέτρεψεν ὁμως νὰ τὸν διακόψω.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. βουλευτὴς κατῆλθεν εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἀξιοματικῶν, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι οὐδεὶς ἠνδραγάθησεν, οὐδεὶς εἰδείχθη ἀξίος τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ στρατιώτου. Φρονῶ, κύριοι βουλευτά, ὅτι δὲν ὑπηρετεῖτε τὴν πατρίδα σας, ὅταν ὁμιλῆτε οὕτω πῶς περὶ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἐκ τῆς δυστυχίας διὰ νὰ σχηματισθῇ, νὰ ὁργανωθῇ, νὰ τελειοποιηθῇ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ δι' ἄλλας περιστάσεις εἰς τὴν πατρίδα. Ὑπάρχει ἡ κοινὴ παροιμία, ἡ ὁποία λέγει, ὅτι ἀποποιος κατηγορεῖ τὸ σπῖτι του, πέφτει καὶ τὸν πλακῶνει. Τὸ στρατεῦμα σὰς διαβεβαιῶ, ὅτι βαδίζει τὸν δρόμον τοῦ πολὺ καλῶς. Δὲν λέγω ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον δὲν ὑπῆρξαν καὶ ἄτομα τὰ ὁποῖα δὲν ἐπράξαν τὸ καθήκον των. Δι' αὐτοὺς οἱ νόμοι λειτουργοῦν καὶ ἂν δὲν λειτουργοῦν ὅπως ἐπιθυμῇ ὁ ἀξιότιμος προαγορεύας βεβαίως, ἐφ' ὅσον τὰ ἄτομα αὐτὰ δικάζονται ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς τῶν δικαστῶν, δὲν πταίω ἐγὼ εἴαν αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν δὲν εὐχαριστοῦσι τὸν ἀξιότιμον προαγορεύσαντα.

Τώρα τὸ νὰ λέγετε ὅτι οὐδεὶς ἠνδραγάθησεν, οὐδεὶς ἔκαμε παραπάνω ἀπὸ τὸ καθήκον του, δὲν εἶσθε ἐντὸς τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν αἰς, κύριοι βουλευτά, ἐκάμνετε ἐκεῖνα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ ἀξιότιμος κ. πρόεδρος τῆς

Μολίσταν ὁ κ. Ζήσης Κ. Ευνός· μετὰ χαρᾶς δὲ ἐχαιρέτισαν αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι καὶ συμπατριῶται· καὶ ἡ «Φωνὴ τῆς Ἠπείρου» ἐπιλαμβάνε-

ται της ευκαιρίας όπως χαιρετήση εύφροσύνως τὸν καλὸν πατριώτην καὶ συγχάρῃ αὐτὸν δι' ὃ πάντοτε ἐπιδεικνύει ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος καὶ ὑπὲρ παντός ἄλλου κοινοῦ καὶ εκπαιδευτικοῦ σκοποῦ.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀρσίστης καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Σερβίαν ὁ κ. Α. Οἰκονόμου ἐκ Σερβίας δὲ δι' Ἀρσί-
στην ὁ κ. Δ. Σακελαρίου.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ζίτσαν ὁ κ. Δημήτριος Γύρας.
— Ἀφίκετο ἐκ Θεσσαλονικῆς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς
Κάτω Σουδενά ὁ κ. Γεώργιος Φωτέτσος.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννινά ὁ κ. Εὐάγγελος
Παππᾶς διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς.

— Ἀφίκετο ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἀνεχώρησεν διὰ
Πρεμετὴ ὁ κ. Πέτρος ὑμητηρίου.

— Ἀφίκετο ἐξ ἄνω Σουδενῶν καὶ ἀνεχώρησαν
εἰς Ἀλεξανδρείαν οἱ κκ. Γεώργιος Γκολέτσος καὶ
Κωνσταντῖνος Γκόζος.

— Ἀφίκετο ἐκ Δαρδανελλίων καὶ ἀνεχώρησεν εἰς
Σκαμνέλιον ὁ κ. Κωνσταντῖνος Βλάχος.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνεχώ-
ρησεν διὰ Κούρεντα ὁ κ. Εὐάγγελος Τσολίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Μαυροβουνίου τοῦ Ζαγορίου καὶ ἀ-
νεχώρησεν διὰ Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Νικόλαος
Ἰωάννου.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀργυροκάστρου καὶ ἀνεχώρησεν
διὰ Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Ἀθανάσιος Λίτης.

— Ἀνεχώρησε διὰ Κάτω Βήτσα ὁ φοιτητὴς τῆς
ἱατρικῆς Δημήτριος Βουραζάνης.

— Ἀφίκετο ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἀνεχώρησαν εἰς
Τσαρπανά τῶν Πωγωνίων οἱ κκ. Χρήστος Γκιάντες,
Δημ. Ἀντώνης καὶ Βασίλ. Ν. Σουλιάτης.

— Ἀφίκετο ἐκ Μανασῆς καὶ ἀνεχώρησαν διὰ

Ρουμανίαν οἱ κκ. Ἀθανάσιος Λιόντιος καὶ Κωνσταν-
τῖνος Τζημόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τζοδής καὶ ἀνεχώρησε διὰ
Σμύρνην ὁ κ. Βασίλειος Τρόκας.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλωτᾶ καὶ ἀνεχώρησεν διὰ
Σμύρνην μετὰ τῆς οἰκογενείας του κ. Χαράλαμπος
Τενόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπούλατης καὶ ἀνεχώρησεν διὰ
Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Χρυσόστομος Ξενός.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσεπελόβου καὶ ἀνεχώρησεν διὰ
Εἰάνθην ὁ κ. Σπυρίδων Παππανθίας.

— Ἀφίκετο ἐκ Καστορίας μετὰ τῆς οἰκογενείας
του καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Ἀλεξανδρείαν ὁ κ. Ἀνδρέας
Τέτας.

— Ἀφίκετο ἐκ Καμνιάς καὶ ἀνεχώρησαν διὰ
Ρουμανίαν οἱ κκ. Ἰωάννης Οἰκονόμου, Γεώργιος
Ἀθανασίου.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλωτᾶ καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Ρου-
μανίαν οἱ κκ. Κ. Ἀποστολίδης, Χαράλαμπος Γε-
ωργίου, Μάνθος Στεργίου καὶ Φίλιππος Σιόλης.

— Ἀφίκετο ἐκ Καρδίτσας καὶ ἀνεχώρησε διὰ Λε-
σινίτσαν τοῦ Ζαγορίου ὁ κ. Ἀναστάσιος Τσομίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Μονοδενδρίου καὶ ἀνεχώρησε διὰ
Εἰάνθην ὁ ἐκεῖ τραπεζίτης κ. Ἰωάννης Σεμιτέλλος.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἄρτης ὁ ἐκ Μονοδενδρίου διδάκτωρ
τῆς νομικῆς κ. Κωνσταντῖνος Κατσαδήμας.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἔδωσαν ἐξετάσεις
καὶ ἀνηγορεύθησαν διδάκτορες τῆς ἱατρικῆς μετὰ τὸν
βαθμὸν λίαν καλῶς ὁ ἐξ Ἄνω Σουδενῶν κ. Μιχαὴλ
Τσατσάνης καὶ ὁ ἐκ Κουκουλίου κ. Εὐδόξος Ἀνα-
στασιάδης.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 22 τρέχοντος, τε-
λοῦμεν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
τοῦ ἀειδύμου θεοῦ ἡμῶν

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ ΖΙΤΣΑΙΟΥ

Ἐν τῷ παρὰ τὸ Πολύγωνον ναῶ τῶν Ταξι-
αρχῶν

Συγχρόνως τελοῦμεν ἐν τῷ ἰδίῳ ναῶ τὸ ἐ-
τήσιον μνημόσυνον τοῦ πολυκλαύστου συζύγου
πατρὸς καὶ γαμβροῦ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΚΛΕΙΤΣΑ

ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ, πεσόντος ἐν Κριτῇ
τὴν 11 Ἀπριλίου π. ἔ.

Κωνσταντῖνος Παπασταῦρος, Ἀμαλία Παπα-
σταῦρου, Σταῦρος Παπασταῦρος, Μιχαὴλ

Χρυσόχοος, Ἀγγελικὴ Δ. Κλεῖτσα,

Δημ. Δ. Κλεῖτσα

(Ἡ παρούσα θεωρηθῆτω καὶ ὡς ἰδιαιτέρα πρόσκλησις).

Ι. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ δικηγόρος

Ἡπειρώτης

Ὅδος Ἀκαδημίας ἀριθ. 68.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ τῆς Ἀδριατικῆς Ἀ-
σφαλιστικῆς Ἑταιρείας μεταφέρθησαν ἐν
τὴν ὁδὸν Παρθεναγωγείου, ἀκριβῶς ἀπέναντι
τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅπου καὶ τῆς «Φωνῆς τῆς
Ἡπείρου».

Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΑΣΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Ἐπάνω κάτω ἀνήσυχος σὰν τίγρις πεινασμένη,
Ποῦ καρτερεῖ τὸ θυμὸς της, πατεῖ καὶ παραδέρνει.
Ῥίχνει τὸ χεῖρ σπάρματα. Τὰ δυὸ του τὰ πιστόλια
Ἦσαν γιμᾶτα, ἔτοιμα. Τραβᾷ τὸ γιγαταγάνι,
Γλιστρᾷ σὰ φίδι, ἀέμποδα προβαίνει ἀπὸ τῆς θήκης.
Τὸ πάθος, ἡ ἐκδίκηση, τὸν πνίγει, τὸν τυφλώνει.
Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, λαίμαργα καταπίνει
Τὸ ἀγεράκι τῆς νυχτός, ποῦ ἄθωο δὲ γνωρίζει
Πῶς τέτοια στήθη τῶμαλλε τὸ μαῦρο νὰ δροσίσει.
Ἐσήκωσε τὸ μέτωπο. Τὸν οὐρανὸ σκεπάζουν
Βαρειά, πυκνά τὰ σύννεφα. Λές κ' ἔκλεισε τὰ μάτια
Νὰ μὴ τὸν ὀρῇ στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ...

ΑΛΗΣ μόνος (ε)

Δὲν ἔχεις θάρρος νὰ μὲ ἰδῇς ἐσύ, ὅποιος κι' ἂν ᾖσαι.
Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου, σκέπασε, κρύψε, κλείσε.
Πάρε τὰ μαῦρα σύννεφα, κάμε τα βλέφαρά σου.
Τὸν κεραυνό, τὴν ἀστραπὴν δεῖξέ μου στὰ πλευρά σου.
Ὅμιλήσε μου μὲ βρονταῖς, σεισμούς, ἀνεμοζάλη.
Τὸ βλέπεις, δὲ σὲ σκιάζωμαι, δὲ γέρνω τὸ κεφάλι.
Σ' ἐκραξά, σ' ἐβλασφήμησα. Ἄν ᾖσαι σὺ Θεὸς μου,
Ἐλα μιά νύχτα ἐμπρὸς μου.

Τὴ δύναμή μου δὲ χρωστῶ στὴ μοῖρα, σὲ κἀνένα.
Μὲ πλάσανε τὰ χέρια μου. Δὲν εἰμαι σὰν ἐσένα,
Ποῦ εὐρέθηκες μονάχος σου χωρὶς ἐχθρούς στὴ φύση.
Κ' ἐνα παιδάκι ἐδύνατο εὐκόλα νὰ νικήσῃ
Τὸ χάος καὶ τὴν ἄψυχη τὴν ὕλη, ποῦ ἐκοιμᾶτο,
Καὶ πεθαμένη κι' ἀνεργὴ ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἐπλανᾶτο.
Ἄν ᾖσαι ἀλήθεια δυνατός, χάλασε αὐτὴν τὴν πλάση,
Γιατὶ θὰ σὲ χαλάσῃ.

Καταίβω ἐδῶ, σὲ καρτερῶ. Πάρε γιὰ σύμμαχόν σου,
Ἄν θέλῃς, τὸ μονάκριβο τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου,
Τὸ Θάνατο, τὸ τέκνο σου, τὸ μόνο καύχημά σου,
Καὶ τρέξ' ἐδῶ στὰ Γιάννινα, δεῖξέ μου τὴν ἀνδρεία σου.
Γιατὶ, γιατί μὲ πολεμεῖς κρυμμένος στὸν αἰθέρα
Καὶ λίγο λίγο τὴ ζωὴ μου κλέφτεις κάθε μέρα,
Καὶ τρῶς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τρέφεις μὲ μανίαν
Δειλὴν ἀθανάσιαν;

Ἄν ᾖσαι παντοδύναμος, γιατί νὰ μὴ θελήσῃς
Τὸ σπόρο, ποῦ μ' ἐγέννησε, στὴ μήτρα ν' ἀφανίσῃς;
Γιατὶ τὴ σπῖθα, πῶμαλλε τὸν κόσμον σου νὰ κάψῃ,
Ἀκόμη δὲν τὴν ἐδύσεις; Γιατὶ προτοῦ ν' ἀνάψῃ,

Μ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν πνοή, ποῦ σῶφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη
Τὴν ὥρα, ποῦ ἐζωντάνεψε στὰ χέρια σου τὴν ὕλη,
Γιατὶ δὲν τὴν ἐφύσησες; Πές μου το, τί σοῦ φταίω,
Ἄν τῶρα ἐγὼ σὲ καίω;

Πολλοὶ δὲ σὲ πιστεύουνε, τὴν ὑπαρξὴ σου ἀρνοῦνται,
Γιὰ νὰ μὴ σ' ἔχουν ἐμποδὸς, δειλοὶ, νὰ μὴ φοβοῦνται.
Ἐγὼ δ' Ἀλῆς σ' ἐπίστεψα, γιὰ νὰ σὲ πολεμήσω.
Τὸ βλέπεις πόσους σᾶρπαξα! Τὸ βλέπαρο νὰ κλείσω,
Χιλιάδας πέφτουνε στὴ γῇ ἐμπρὸς στὴ δύναμή μου,
Κ' ἐσένα σ' ἐλησμόνησαν, λατρεύουν τὸ σπαθί μου.
Πάρε μου τὰ γεράματα, δώσε μου τὴ ζωὴ σου
Κ' ἔλα μ' ἐμὲ μετρήσου.

Μέσα στὸ μνημα καρτερεῖς νάλθῃς νὰ μὲ παιδέψῃς!
Δὲ σὲ φοβοῦμαι οὔτ' ἐκεῖ τὴ φύση ν' ἀνατρέψῃς.
Γιὰ τὸν Ἀλῆ δὲ δύνασαι. Τὴ γῇ γιὰ παλλακίδα
Θὰ πάρω στὸ κρεβάτι μου· κι' ἀπόκρυψη ἐλπίδα
Μοῦ λέγει ἀπὸ τὴ σάρκα μου πῶς θὰ βῇ, θὰ φυτρώσῃ
Πικρὴ χολὴ τὸν κόσμον σου κ' ἐκεῖ νὰ φαρμακώσῃ.
Κι' ἀθάνατος θὰ νὰ γενῶ, θὰ μ' ἔχῃς πάντα ἐμπρὸς σου
Σκοτάδι μέσ' ἐς τὸ φῶς σου.

Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀχτίδαις σου ἀπὸ ψηλὰ θὰ βρέχουν
Ζωὴ κι' ἀγάπη στὰ φυτὰ, πάντα μαζὺ θὰ μ' ἔχουν.
Κρυφός, αἰώνιος ἐχθρός, μαῦρη φθορὰ καὶ σήψις
Καὶ θάνατος παράκαϊρος ἐκεῖ ποῦ θὰ μὲ κρύψῃς.
Τὰ ρόδα, πρὶν ν' ἀνθίζουνε, θὰ φθέρω, θὰ μαραίνω,
Τὴν εὐμορφίαν, τὴ δύναμιν θὰ τρώω νὰ χορταίνω.
Τὸ βλέπεις ἂν σὲ σκιάζωμαι. Καὶ ζῶν καὶ πεθαμένος
Θὰ νάμαι ἀνδρειωμένος.

Ἀπόψε τὸ ἀπεφάσιμα, ἀπόψε θὰ σοῦ δεῖξω
Πῶς καθε ἀγάπη ἀνθρώπινη μπορῶ νὰ καταπνίξω.
Πατέρας σὰν ἐσένα ἐπλάσα τὰ παιδιὰ μου,
Καὶ τῶρα, ποῦ τὸ θέλησα, θὰ φάω τὰ σωθικά μου.
Ἄν μῶδες τὸν ἔρωτα γιὰ νὰ μὲ μαρτυρέψῃς,
Καρτέρησε καὶ θὰ μὲ ἰδῇς καὶ τότε θὰ πατεῖς.
Δὲν σοῦ ζητῶ βοήθεια, δὲν θέλω ἐλεημοσύνη,
Θάρραξω τὴ Φροσύνη...

ΜΟΥΧΤΑΡ

Φροσύνη!... Ἀχ! τί δύναμη! Πατέρα μου, Βιζήρη!...

ΑΛΗΣ

Καλῶς τοῦ παιδάκι μου. Πῶς ἀργήσῃς Μουχτάρη;...

Καὶ πράσινο σὰν τὴν ὀχιά ὁ ἄλλος ἐκείνος
Μὲ μιά βλαστήμια, πῶμαλλε κρυμμένη στὸ λαβύρινθ,
Ἐρπύς κατὰ πρόσωπον τὸν οὐρανὸ καὶ τὰς τῆρας.
Ἀκούμῃς τὸ χεῖρ τοῦ σιγὰ στὸ γιγαταγάνι
Κι' ἀτάραχος ἐκπλῶθηκε τοῦ λειονταριῶ τοῦ δέρμα.
Ἐμπρὸς τοῦ στέρετ' ὁ Μουχτάρ καὶ καρτερεῖ ν' ἀκούσῃ
Σὰ λείψανον, σὰ μάρμαρον τὰ λόγια τοῦ Βιζήρη.

(ἀκολουθεῖ)